

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 167/2021-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Rožňavská 2, Bratislava, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Sp 10/2014 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Sp 10/2014 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Krajskému súdu v Bratislave **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Sp 10/2014 konal bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie v sume **2 500 eur**, ktoré mu **j e** Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Krajský súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **450,29 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 167/2021-16 z 23. marca 2021 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Sp 10/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že 31. januára 2014 bolo krajskému súdu v zmysle § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku predložené Okresným úradom Bratislava, pozemkovým a lesným odborom (ďalej len „okresný úrad“) odvolanie sťažovateľa zo 14. novembra 2013 proti rozhodnutiu okresného úradu z 11. októbra 2013, ktorým mu nebolo priznané vlastnícke právo k pozemkom ani právo na náhradu v pôvodnom katastrálnom území [REDACTED] (v súčasnosti [REDACTED]). Predmetné konanie je vedené krajským súdom pod sp. zn. 12 Sp 10/2014.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že došlo k porušeniu jeho označených práv postupom krajského súdu v napadnutom konaní. Po podaní opravného prostriedku proti právoplatnému rozhodnutiu správneho orgánu uplynulo viac ako šesť a pol roka, pričom do podania ústavnej sťažnosti sa neuskutočnilo ani jedno pojednávanie. Krajský súd bol podľa názoru sťažovateľa v predmetnej veci prakticky nečinný. Sťažovateľ svojím konaním k prietahom nijako neprispel, konanie nemaril, nezdržoval s výnimkou nepredloženia plnomocenstva pri podaní opravného prostriedku, čo však obratom 3. marca 2014 napravil. Predmet konania nie je právne či skutkovo zložitý a vzhľadom na to, že ide o konanie v správnom súdnictve, nevyžaduje sa dokazovanie, ale je predpoklad rozhodnutia na prvom pojednávaní. Uvedené skutočnosti podľa sťažovateľa odôvodňujú priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 6 000 eur, t. j. 1 000 eur za každý rok prebiehajúceho konania (v petite svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje priznať mu sumu 7 000 eur).

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie ním označených práv postupom krajského súdu v napadnutom konaní, prikáže krajskému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov, prizná mu finančné zadosťučinenie v sume 7 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

III.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

5. Ústavný súd podaním z 31. marca 2021 vyzval predsedu krajského súdu na vyjadrenie sa k podanej ústavnej sťažnosti. V podaní krajského súdu č. k. 1 SprV 96/2021 z 29. apríla 2021 predseda krajského súdu v podstatnom uviedol, že o vyjadrenie k predmetnej veci požiadal zákonnú sudkyňu JUDr. Beátu Jurgošovú, ktorá poukázala na zmeny, ku ktorým došlo od 1. júla 2016, a to účinnosťou Správneho súdneho poriadku. V podstatnom uviedla, že *„kombinácia agendy v komplexnom znení ust. § 23 ods. 2 SSP je pre jej záber nezvládnuteľná. Časť tejto agendy, spočívajúcej v žalobách proti nečinnosti orgánu verejnej správy a žalobách proti inému zásahu orgánu verejnej správy postihuje len Krajský súd v Bratislave, t. j. v súčasnosti 3 samosudcov na Slovensku, nakoľko smeruje proti ministerstvám a ústredným orgánom verejnej správy, sídliacim v Bratislave. V rámci agendy samosudcov podľa ust. § 23 ods. 2 pís. c/ SSP sa vybavujú veci rámcované v prípade zaistenia so sedem dňovou lehotou na rozhodnutie veci na pojednávaní a v prípade vecí azylových je táto lehota 90 dní. V oboch prípadoch je lehota na písomné vyhotovenie rozhodnutia 7 pracovných dní. Práve kvôli krátkosti týchto zákonom určených lehôt, je plynulosť konania v samosudcovských veciach obmedzovaná i obligatórnosťou ich vybavenia v určených lehotách, čo má za následok vzájomné zastupovanie sa samosudcov, prípadne v ojedinelých prípadoch i ktoréhokolvek samosudcu zo správneho kolégia a teda neodkladné vybavenie vecí bez ohľadu na to, či zákonný sudca je PN, čerpá riadnu dovolenku, či iné voľno... pri rozhodovaní okrem vecí limitovaných zákonom určenými lehotami (azyl, zaistenie, administratívne vyhostenie), prednostne vybavuje dôchodkové veci a v rozhodovacom procese je snahou prioritne rozhodovať a teda končiť veci postupne od najstarších.“*. V ďalšej časti vyjadrenia je uvedený chronologický prehľad vecí sťažovateľa vedenej krajským súdom, v rámci ktorého zákonná sudkyňa uviedla, že vo veci bol 25. augusta 2020 vyhlásený rozsudok, proti ktorému sa sťažovateľ odvolal, v dôsledku čoho bol spis predložený 23. novembra 2020 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o opravnom prostriedku. V závere sa predseda krajského súdu v celom rozsahu stotožnil s vyjadrením zákonnej sudkyne.

III.2. Replika sťažovateľa:

6. Vyjadrenie krajského súdu doručil ústavný súd sťažovateľovi, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že nie je jasné, *„prečo pán predseda súdu interné organizačno-personálne problémy súdu oznamuje Ústavnému súdu SR a nekomunikuje o nich s Ministerstvom spravodlivosti SR. Pre konanie o ústavnej sťažnosti sťažovateľa ide o skutočnosti úplne nepodstatné a ani Ústavný súd SR, ani sťažovateľ interné organizačno-personálne problémy Krajského súdu v Bratislave nedokážu vyriešiť. Zvýšená pracovná zaťaženosť je pritom už 30 rokov štandardne uvádzaným dôvodom prietahov a je dôvod sa domnievať, že na tento dôvod budú poukazovať aj ďalšie generácie sudcov. Predsedovia súdov by však možno už mali začať vo svojich vyjadreniach k ústavným sťažnostiam vypočítavať opatrenia, ktoré voči prietahom urobili, než iba poukazovať na existenciu pracovnej zaťažnosti, akoby išlo o vyššiu moc, 30 rokov trvajúcu prírodnú katastrofu.“*.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd z predloženého spisu krajského súdu vedeného pod sp. zn. 12 Sp 10/2014 zistil, že vo veci boli až dosiaľ vo vzťahu k predmetu ústavnej sťažnosti vykonané tieto pre jej posúdenie relevantné procesné úkony:

- 31. januára 2014 bolo krajskému súdu predložené okresným úradom odvolanie sťažovateľa (zo 14. novembra 2013) proti rozhodnutiu okresného úradu z 11. októbra 2013 spolu s vyjadrením okresného úradu k podanému odvolaniu; vec bola pridelená zákonnému sudcovi JUDr. Mariánovi Degmovi,
- 20. februára 2014 vyzval krajský súd sťažovateľa na predloženie plnomocenstva udeleného [REDAKOVANÉ] na zastupovanie v predmetnej veci a zároveň na preukázanie, že má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v odbore práva a je blízkou osobou sťažovateľa (výzva bola doručená 15. apríla 2014, a to omylom advokátovi Mgr. Vladimírovi Šárnikovi),
- 28. februára 2014 bola doručená výzva krajského súdu z 20. februára 2014 sťažovateľovi,
- 5. marca 2014 bolo krajskému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľa k veci (z 3. marca 2014) spísané jeho právnym zástupcom Mgr. Vladimírom Šárnikom, ku ktorému pripojil plnomocenstvo na zastupovanie v konaní z 1. marca 2014, pôvodné odvolanie sťažovateľa zo 14. novembra 2013 a aj vyjadrenie z 5. marca 2014 k svojmu zastúpeniu v konaní advokátom Mgr. Šárnikom,
- 7. apríla 2014 vyzval krajský súd sťažovateľa aj okresný úrad na vyjadrenie, či súhlasia s prejednaním a rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania,
- 19. mája 2014 bol krajskému súdu doručený súhlas okresného úradu s prejednaním a rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania,
- 8. októbra 2014 zaslal krajský súd okresnému úradu „*opravný prostriedok sťažovateľa z 3. marca 2014*“ s tým, aby sa k nemu písomne vyjadril,
- 8. októbra 2014 zaslal krajský súd Slovenskému pozemkovému fondu (ďalej len „SPF“) „*opravný prostriedok sťažovateľa z 3. marca 2014*“ s tým, aby sa k nemu písomne vyjadril a zároveň uviedol, či súhlasí s prejednaním a rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania,
- 8. októbra 2014 zaslal krajský súd hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislave (ďalej len „hlavné mesto“) „*opravný prostriedok sťažovateľa z 3. marca 2014*“ s tým, aby sa k nemu písomne vyjadril a zároveň uviedol, či súhlasí s prejednaním a rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania,
- 7. novembra 2014 doručil SPF krajskému súdu svoje vyjadrenie z 5. novembra 2014, v ktorom súhlasí s odvolaním napadnutým rozhodnutím okresného úradu z 11. októbra 2013 a s prejednaním a rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania,
- 11. novembra 2014 doručilo hlavné mesto krajskému súdu svoje vyjadrenie z 29. októbra 2014, v ktorom súhlasí s odvolaním napadnutým rozhodnutím okresného úradu z 11. októbra 2013 a s prejednaním a rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania,
- 13. novembra 2014 doručil okresný úrad krajskému súdu svoje vyjadrenie z 10. novembra 2014, v ktorom uviedol, že sťažovateľ vo svojom vyjadrení z 3. marca 2014 – v podanom doplnení opravného prostriedku neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktorými by sa okresný úrad v napadnutom rozhodnutí nezaoberal, a preto žiadal krajský súd, aby ho potvrdil v celom rozsahu,
- 7. januára 2015 bol spis pridelený zákonnej sudkyňi JUDr. Beáte Jurgošovej,

- 22. júna 2020 bol nariadený termín pojednávania na 25. august 2020 (doručené stranám sporu 23. júna 2020),
- 25. augusta 2020 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým krajský súd napadnuté rozhodnutie okresného úradu z 11. októbra 2013 potvrdil (doručený bol stranám sporu aj SPF a hlavnému mestu 11. septembra 2020),
- 23. septembra 2020 bolo krajskému súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti rozsudku,
- 1. októbra 2020 bolo odvolanie sťažovateľa doručované okresnému úradu na vyjadrenie (výzva doručená 1. októbra 2020),
- 9. marca 2021 bol spis predložený krajským súdom ústavnému súdu – zo sprievodného listu krajského súdu zo 4. marca 2021 vyplýva, že súdny spis bol 23. novembra 2020 predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odvolaní (vedený pod sp. zn. 10 Sžo 2/2020).

8. Pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť [napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08] a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

9. Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

10. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so svojou žiadosťou.

11. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu vecí) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

12. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého konania je preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia orgánu verejnej správy (okresného úradu). Pokiaľ ide o kritérium zložitosti vecí, ústavný súd konštatuje, že uvedené spory tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov, konkrétne správnych súdov a nemožno ich po právnej ani skutkovej stránke hodnotiť ako zložité. V kontexte uvedeného ústavný súd zdôrazňuje, že samotný krajský súd právnu

alebo skutkovú zložitost' veci nenamietal a ako aj sám v rámci chronológie úkonov uvádza, vo veci samej rozhodol rozsudkom na prvom pojednávaní.

13. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Zo zistení ústavného súdu s prihliadnutím na prehľad procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní nevyplýva, že by celková dĺžka napadnutého konania bola negatívne ovplyvnená správaním sťažovateľa.

14. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu krajského súdu v napadnutom konaní. Vychádzal pritom zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

15. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti, zo súdneho spisu a z ďalších podaní (vyjadrenia krajského súdu) zistil, že doterajší priebeh napadnutého konania je poznačený obdobím dlhodobej nečinnosti krajského súdu, a to od januára 2015 do augusta 2020, t. j. 5 rokov a 7 mesiacov, keď nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v preskúmanom súdnom konaní nachádzal.

16. Ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, aby o sťažovateľom riadne uplatnenom prostriedku, ktorým sa domáha prieskumu rozhodnutia orgánu verejnej správy, nebolo právoplatne rozhodnuté ani po viac ako šiestich rokoch od jeho podania.

17. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že ústavný súd pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu konajúceho vo veci. Pri posudzovaní odôvodnenosti ústavnej sťažnosti preto ústavný súd nemohol prihliadnuť na dlhodobú nadmernú zaťaženosť, na ktorú poukazovali sudkyňa konajúca vo veci, ako aj predseda krajského súdu. Priet'ahy v konaní nemožno ospravedlniť všeobecne známou preťaženosťou sudcov ani množstvom procesných úkonov sudcu; je totiž vecou štátu, aby organizoval svoje súdnictvo tak, aby princípy súdnictva zakotvené v ústave i v dohovore boli rešpektované a prípadné nedostatky v tomto smere nemôžu ísť na ťarchu občanov, ktorí od súdu právom očakávajú ochranu svojich práv v primeranej dobe. Nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, a to len v tom prípade, ak sa na tento účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (m. m. IV. ÚS 337/2018).

18. Po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska skutkovej a právnej náročnosti veci, správania sťažovateľa, postupu krajského súdu poznamenaného nečinnosťou ústavný súd dospel k záveru, že v postupe krajského súdu došlo k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie

jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výrokovej časti tohto nálezu).

19. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

20. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd v napadnutom súdnom konaní zistil porušenie označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov (bod 2 výrokovej časti tohto nálezu) a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza, keďže vo veci samej ku dňu rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti právoplatne rozhodnuté nebolo. Keďže proti rozsudku krajského súdu z 25. augusta 2020 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom bude rozhodovať najvyšší súd, nie je možné vylúčiť ďalší procesný postup krajského súdu vo veci sťažovateľa.

IV.1. Primerané finančné zadosťučinenie:

21. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

22. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

22.1. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

23. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012).

24. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

25. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä dlhodobý úsek nečinnosti krajského súdu v rozsahu takmer šiestich rokov (bod 15 odôvodnenia tohto nálezu), ako aj so zreteľom na predmet napadnutého konania a správanie sťažovateľa a vychádzajúc zo svojej judikatúry, ústavný súd považoval sumu 2 500 eur za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výrokovej časti tohto nálezu). Oproti prietahom v konaní reflektoval ústavný súd rozhodnutie krajského súdu rozsudkom z 25. augusta 2020 a podanie ústavnej sťažnosti 23. augusta 2020, teda po stranám už oznámenom termíne pojednávania a tesne pred jeho konaním. Vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľa na priznanie finančného zadosťučinenia ústavný súd nevyhovel (bod 5 výrokovej časti tohto nálezu).

V. Trovy konania

26. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

27. V zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

28. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľovi v rozsahu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky.

29. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2020 predstavuje sumu 177 eur a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) sumu 10,62 eur. Za dva úkony tak prináleží suma 354 eur a režijný paušál za dva úkony v sume 21,24 eur, čo spolu predstavuje sumu 375,24 eur, ktorú ústavný súd zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), t. j. o sumu 75,05 eur, pretože právny zástupca sťažovateľa je platiteľom DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky). Ústavný súd teda stanovil náhradu trov konania v sume 450,29 eur (bod 4 výrokovej časti tohto nálezu). Náhradu za tretí úkon právnej služby – stanovisko k vyjadreniu krajského súdu z 23. mája 2021 ústavný súd sťažovateľovi nepriznal, pretože obsah doručeného stanoviska nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci.

30. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

31. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2021

Libor Duľa
predseda senátu